

РЕШЕНИЕ

№ 10185

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4023** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на И. М., гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез представител по пълномощие адв. С. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-8094/21.03.2024 г. на директора на дирекция "Миграция.-МВР, издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е незаконосъобразен поради съществено нарушение на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят твърди, че докато е бил в У. при семейството си, имотът, на който е бил адресно регистриран в България, е бил отдаден под наем на други лица без негово съгласие. Сочи, че поради незаконосъобразното прекратяване на договора от страна на агенцията за недвижими имоти, не е бил намерен на посочения адрес при проверка от страна на компетентните органи. Излага доводи, че намирането на ново жилище е отнело много време, поради което не е подал своевременно молба за промяна на посочения в заявлението адрес. От съда се иска отмяна на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения. Претендират се сторените по делото разноски по списък.

Жалбоподателят, в съдебно заседание, чрез адв. С., поддържа жалбата. Излага доводи,

че административният орган е следвало да уведоми молителя за възможността да даде допълнителни обяснения. Претендира сторените по делото разноски по списък.

Ответникът - Директорът на дирекция "Миграция", МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият И. М., гражданин на У., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение № 00116030020240221, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина.

На 27.11.2023 г. жалбоподателят е подал Заявление, с рег. № Г-4014/27.11.2023 г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава: [населено място], [жк], бл. № 562, вх. 1, ет. 14, ап. 53. Представил е също: заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република У.; трудов договор № 680/06.11.2023 г., сключен между И. М. и ЕТ „Людмил Тосев“; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда по отношение на ЕТ „Людмил Тосев“; Удостоверение за регистрация от 02.11.2023 г. от ТД на НАП С.; Свидетелство за съдимост, издадено от почетния консул на У. в П.; Нотариално заверена декларация от Л. И. А., че дава съгласието си И. М. да бъде адресно регистриран в апартамент, находящ се в [населено място], [жк], бл. № 562, вх. 1, ет. 14, ап. 53; Договор за наем от 03.11.2023 г., сключен между И. М. и Л. И. А..

В хода на административната процедура, с писмо рег. № м-25965/11.12.2023 г. по описа на ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че И. М., представлява заплаха за националната

сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка с рег. № 5364р-5681/23.02.2023 г., на полицейски инспектор в сектор РПЧЕП, адресирана до началник на отдел ЗМБГ в дирекция "Миграция" –МВР. От съдържанието на същата се установява следното: На 21.02.2024 г. служители на дирекция "Миграция" са извършили проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], [жк], бл. № 562, вх. 1, ет. 14, ап. 53. Чужденецът не бил установен на адреса. Проверяващите са разговаряли с намиращите се в жилището двама сирийски граждани. При проверката бил проведен разговор с домоуправителя на входа, който споделил, че собственичката на апартамента живее в Испания и е сключила договор с представител на фирма за недвижими имоти, който настанява в апартамента чужди граждани за кратки периоди от време. Предвид установеното, е издаден оспореният Отказ рег. № 5364р-8094/21.03.2024 г. на директор на Дирекция "Миграция"- МВР, с който на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по отношение на И. М., гражданин на У., е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

В хода на съдебното производство са представени още Трудов договор № 10/05.04.2024 г., сключен между И. М. и „Ню трейд София“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], както и Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда от 05.04.2024 г. по отношение на „Ню трейд София“ ЕООД. Приложена е и Декларация от Т. Ч. А. от 22.05.2024 г., че същата в качеството си на собственик на имот, находящ се в [населено място], кв. О., [жилищен адрес] е съгласна И. М. безвъзмездно да ползва стая от него.

По делото са разпитани двама свидетели, чиито показания съдът цени в съвкупност с останалия доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10 ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26. Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал.1, т. 23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съобразно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните

работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона. Предвид това, оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, датиран е и подписан.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване в Република България може да получи чужденец от български произход. Съгласно чл. 23, ал. 6 от ЗЧРБ, за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец от български произход по смисъла на §1, т. 6 от ДРЗЧРБ, според който лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин /акт за раждане е приложен по делото/. ППЗЧРБ съдържа две групи норми, които посочват изискваните документи за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване в Република България на чужденец от български произход. На първо място, в Глава първа „Общи положения“, чл. 11, ал. 5 поставя като условие чужденецът да е влязъл законно в страната и да не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като изискваните документи са становище от ДАНС, държавна такса и трудов договор регистриран в НАП със срок поне 6 м. На второ място в Глава втора „Пребиваване на чужденци в Република България“, Раздел II „Постоянно пребиваване“, чл. 35, ал. 1, във вр. чл. 34, ал. 1, т.т. 1,2 и 5 от ППЗЧРБ, отново посочват изискването за държавна такса, паспорт, свидетелство за съдимост, нотариална декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане.

В конкретния случай е безспорно, че жалбоподателят е лице от български произход, влязъл законно в страната и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като по заявление с рег. № Г-4014/27.11.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България до ответната администрация, подадено в срока по чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, е образувана административна преписка, която съдържа всички необходими документи.

Спорният въпрос по преписката е във връзка с предоставения адрес на пребиваване на И. М.. По делото е приложена нотариално-заверена декларация, с която собственичката Л. И. А. предоставя на жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], [жк], бл. № 562, вх. 1, ет. 14, ап. 53. Между двамата е сключен и договор за наем на посоченото жилище. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл. 8-10 от ППЗРБ, поради което, фиктивното посочване на адрес, само

за целите на производството, е основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

В конкретния случай, видно от докладна записка с рег. № 5364р-5681/23.02.2023 г. при посещение на служители на група „Миграция“ на адрес в [населено място], [жк], бл. № 562, вх. 1, ет. 14, ап. 53 чужденецът не е бил открит там. Същевременно обаче, както се установи от изслушаните свидетелски показания на св. С., същият е уведомил както агенцията, през която е наел апартамента, така и домоуправителя, за своето пътуване до У.. От представените по делото доказателства, може да се направи обоснования извод, че на И. М. е предоставено жилище на декларирания от него адрес, което той действително е обитавал преди да замине за У., с цел да доведе семейството си / съпруга и четири деца/ в България. Следва да се има предвид, че съобразно константната съдебна практика, чуждият гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, трябва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност да живее и да изпълнява трудови функции.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства указва именно на такова намерение. В тази насока говорят и сключеният договор за наем с Л. И. А., както и представеният пред административния орган Трудов договор от 06.11.2023 г.

На следващо място, видно от показанията на св. С. и св.К., И. М., след завръщането си от У. и след като е установил, че в наетия от него апартамент живеят други хора, е положил нужните усилия да намери ново жилище за себе си, съпругата си и четирите им деца. От свидетелските показания недвусмислено се установява, че от февруари месец жалбоподателят активно, чрез агенция за недвижими имоти, е търсил да наеме жилище, но поради факта, че е чужденец и с многодетно семейство, процесът е отнел няколко месеца.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на свидетелите са последователни, непротиворечиви и лишени от елемент на заинтересованост, поради което същите следва да бъдат кредитирани.

От изложеното се налага изводът, че И. М. действително е обитавал апартамент на декларирания от него адрес до заминаването си в У., който в последствие, поради независещи от него причини, е следвало преждевременно да напусне.

В този смисъл и предвид разпоредбата на чл. 35 от АПК, според която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, то съдът приема, че в конкретния случай административният орган не е направил необходимото и възможното, за да изясни фактите по преписката. Посочената правна норма кореспондира и с разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ, съгласно която „заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до два месеца. При правна и

фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок“.

Съдът намира, че административният орган неправилно е направил прибързан извод за това, че жалбоподателят не пребивава на адреса само въз основа на една проверка на адреса на 21.02.2024 г. Същият би могъл да направи опит да се свърже с жалбоподателя чрез работодателя, тъй като по делото е представен трудовия договор по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ с работодател ЕТ „Людмил Тосев“, за когото няма данни да не функционира. Тези проверки са били възможни и задължителни, особено при установеното по делото, че освен за определен период през месец януари, във връзка със събиране на семейството му на територията на България, няма данни жалбоподателят да е напуснал страната

В обобщение, безспорно се установи от доказателствата по делото, че в хода на административното производство не са положени достатъчно усилия, за да се изяснят причините, поради които жалбоподателят не е бил открит на декларирания от него адрес. Следователно констатациите на административния орган досежно деклариране на неверни данни от жалбоподателя са прибързани и необосновани.

С оглед гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

Като се има предвид, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти в контекста на приложението на ЗЧРБ, приложим към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на заявителя на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК и с оглед своевременно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на деловодни разноски, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 010 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. М., гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица], отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-8094/21.03.2024 г. на директора на дирекция "Миграция.-МВР, издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с рег. № Г-4014/27.11.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България на жалбоподателя И. М., гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица]14като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя И. М., гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица], на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 010 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ